

der synes ikke at kunne paaberaabes, at man slap for eet af de to Alphabeter; thi det er jo netop i Lande, hvor man som her og i Tydskland skriver de to Alphabeter, at Skrivebyghtheden i Folket er størst. Og skal man skrive efter Lyden, ja, saa er Lyden jo saa overordentlig forskjellig, forskjellig i Landets forskjellige Dele, forskjellig hos de enkelte Individer. Derved, hvad der blev sagt mod mig om mit forældede Synspunkt, skal jeg citere en livskraftig Bemærkning af Johan Ludvig Heiberg imod det nye Princip. Da en af Folkelitteraturen høitfortjent Mand, der har et bekjendt Navn ved Skildringer af Danmarks Historie, og som tidligere har havt Sæde her paa Rigsdagen, i Fortællingen til et Tidsskrift, som han udgav, skrev til Forklaring af sin Rettskrivning — Tidsskriftet hed forresten „Folke“ —: „Jeg skriver alene efter Lyden“, svarede Heiberg dertil i en Kritik, der nu findes optagen i hans samlede Skrifter: „Det er virkelig en farlig Ting at rette Rettskrivningen ene efter Lyden, især naar man har en saa slet Udtalelse som den ærede Udgiver.“ Det forekommer mig virkelig, at man har Lov til, da jeg som sagt i Ministeriets Cirkulære ser en Bøi banet til Stofholmerrødet, og muligt videre, at nedlægge en bestemt Protest imod, at denne Bøi banes endnu videre ved et ensartet Cirkulære om Almueskolen, thi jeg ser tværtimod den ærede Interpellant ikke i Interpellationen om et nyt Cirkulære saa meget et Angreb imod en Bemyndigelse for den gamle Rettskrivning; nei, jeg ser meget mere i den en Eyst til at støtte den nye Rettskrivning ved at paalægge, om jeg saa maa sige, en lille Bemyndigelsestold for den, da den begynder at komme i Anse og ikke kan bemyndige sig selv; ja, det gaar jo saa vidt, at de, der have underskrevet den, i Reglen ikke selv følge den, og da den overhovedet befinder sig i en overordentlig Forlegenhed, saa vilde det jo være ganske rart ved et ministerielt Cirkulære at faae den for Diebliffet taget lidt under Armen; thi det er det, den trænger til. Men jeg skal overfor mine Betænkeligheder ved et ensartet Cirkulære troste mig med, at den høitærede Minister sagde, at han ikke vilde gjøre dette Skridt strax, men tage Spørgsmaalet under nærmere

Overbetelse, og jeg er vis paa, at naar han har taget det under nærmere Overbetelse, saa vil han ikke uden Videre gaa i den Retning, som jeg befrygtede, at han vilde fortsætte. Men han vil af de Indlæg, som i den allersejeste Tid ere fremkomne, især af det for nylig udkomne Skrift af F. L. Mynster, se, at det er en Ting, som er saa betænkelig, som jeg sagde før, at gaa hen og bidrage til at slaa en Bøim imellem hele den hidtilværende danske Literatur og hele den opvoksende yngre Slægt og muligt i den aandelige Udværling imellem Samfundets studerte og ikke studerte Lag, saaledes som jeg paaviste, at der i Sværrig efter 60—70 Aars Forløb endnu findes en Forskel imellem den høiere Literatur og Folkelitteraturen, idet Folket trods Forandringen igjennem gamle Almuebøger og formedelst den lettere Overtalighed bevarer sin Forkjærlighed for det gothiske Alphabet. Den ærede Rigsdagsmand for Børnholm skal ikke paaberaabe sig saa afvisende sine Argumenter ligesom for Hensynet til Danmarks største Digtere, thi trods alle hans Argumenter og hans forskjellige Fortjenester er han dog meget lille imod Danmarks Digtere. Danmarks Forfattere bør virkelig ogsaa have et Ord at sige med ved en saadan Sag, og overhovedet enhver Videnskabsmand, som man heri kan afætte en Erklæring som en anerkjendt Autoritet, thi naar man vil paaberaabe sig Videnskabsmændene fra Stofholmerrødet her som en Autoritet, saa maa man huske paa, at de kun vare overvejsende en ensidig Retnings Repræsentanter, der havde valgt sig selv.

C. B. Nimestad: Jeg skal kun udtale min Glæde over den Rolighed, som min ærede Sidemand (Rosod) udviste under det Foredrag, vi før hørte, og som stod i saa stærk Modfætning til den Urolighed hos mig, som han badlede, da han talte. Jeg vil blot gjøre opmærksom paa een Ting. Saaledes som den ærede Forespørger talte sidst, skal jeg være fuldkommen enig med ham, men den ærede Forespørger maa da ogsaa staa ved, at han var en Anden, da han talte nu sidste Gang, end da han stillede sin Forespørgsel. Nu sidst havde han et freidigt Syn og saa en lys